

[Tastesen.]

denne sag. Men, der har været udvist en langstraktthed med hensyn til tålmodighed på alle mulige områder. Og at regeringen har bestræbt sig på det, som denne dagsorden giver udtryk for, vil man kunne erindre, i hvert fald fra samråd med udenrigsministeren, hvor udenrigsministeren på et meget tidligt tidspunkt har erklæret, at de vietnamesiske børn skulle have lov til at blive i Danmark, så længe de selv ønskede det.

Vi kan altså tiltræde dette dagsordensforslag og håber på, at det samler stor tilslutning.

Kirsten Sparre Andersen (V):

Vi kan tilslutte os det foreliggende dagsordensforslag fra det konservative folkeparti, men vi har ikke udlagt det på samme måde som hr. Tastesen. Vi tager dagsordensforslaget, som det foreligger efter teksten.

Glistrup (FP):

Vi kan uanset forhistorie da alle sammen være så evig enige om, at det er ulykkeligt med den måde, tingene har udviklet sig på for disse børn. Det er ulykkeligt, at de nu faktisk er anbragt som fængselsfanger rundt omkring. Det er ulykkeligt, at man ikke har formået at forstå deres mentalitet og forstå deres baggrund, således at man ikke kan afvise, at der vil ske nye tragiske begivenheder i de 12 dage, hvor Danmark nu skal til at holde sin påske og reelt er uden noget som helst styre. Derfor synes jeg ikke, at dette folketing kan drage på ferie, før vi har fået taget en beslutning, således at vi i hvert tilfælde har sikret os imod, at der kan komme til at ske selvmordsbrændinger, eller hvad der ellers står som de meget nærliggende risikomomenter under de forhold, vi nu er kommet frem til.

Det er en faktisk situation, vi må erkende, og derfor synes jeg, det var ganske malplaceret, når hr. Tastesen kunne sige, at socialdemokratiets tilslutning var afhængig af, om der lå nogen kritik eller ikke lå nogen kritik af regeringens handlinger. Det er så inderlig ligegyldigt med kritik eller ikke kritik af regeringen i denne sag. Der er én eneste ting, det gælder om, og det er at sikre børnene bedst muligt. De forhold, de befinder

sig under i øjeblikket, er ikke nogen rimelig sikring af børnene.

Der foreligger altså til at klare disse ting to dagsordensforslag. Der foreligger fremskridtspartiets forslag, der klart og utvetydigt angiver den måde, man kunne løse disse problemer mere varigt på, nemlig at børnene hurtigst muligt kommer tilbage til det familiemønster, som de er vænnet til. Så kan vi måske rynke på næsen af det ud fra danske forestillinger af den ene eller den anden art, men forholdet er, at det nu engang er det familiemønster, børnene er vant til, og det er det, de er blevet frelst under fra de forfærdelige forhold, de var i under Vietnamkrigens rædselsfulde afslutningsdøgn. Derfor bør børnene løslades til at være sammen med den mand, der har reddet dem, den mand, de føler sig knyttet til.

Der er ikke noget at sige til, at de børn ikke kan holde noget særligt af Danmark. Derfor må det også være helt klart, at de må kunne have adgang til at forlade Danmark.

Det er en problemstilling, der er så ulykkelig for det danske samfund, at så længe de er her, må det danske samfunds højeste samfundsorgan, nemlig folketinget, have direkte indseende med det. Derfor vil jeg anbefale fremskridtspartiets dagsordensforslag til vedtagelse.

Imidlertid er det selvfølgelig ganske åbenbart, at bare det at få børnene løsladt er det, der nu presser sig på, og derfor må man sørge for, at det øjeblikkelig løses. Hvis vi vedtager hr. Poul Schlüters dagsordensforslag, så opnår vi da i hvert fald, at børnene bliver løsladt her inden påske og kommer tilbage under normaliserede forhold. Ordet „snarest“ kan da kun forstås således — og det går jeg ud fra regeringen også er enig i — i en sag af en sådan uopsættelig hast, at det virkelig er således, at regeringen herfra kan forsikre, at børnene bliver løsladt fra deres fængselsagtige forhold før påske. Men jeg vil uægtelig gerne have en udtrykkelig bekræftelse på det.

Dernæst indeholder det konservative dagsordensforslag i al sin måske lidt mere sproglige ubehjælpssomhed den fordel, at man siger, at børnene kan forblive i Danmark, så længe de selv ønsker det. Og da vi jo alle sammen ved, at disse børn meget